

Leacuri pentru rănilile timpului

LIMES
2019

CUPRINS

1. (<i>bunico, eram copil, nu puteam încă să mă înalț pe vârfuri</i>).....	7
2. (<i>bunicului meu i-au plăcut atât de mult femeile</i>)	10
3. (<i>hei, bunico</i>)	11
4. (<i>bunicule, mi-ar fi plăcut să mă fi învățat și pe mine să călăresc</i>).....	12
5. (<i>când bunica mea se ducea la câmp, parcă mergea în vizită la niște rude mai îndepărtate</i>)	13
6. (<i>cât de stingher era trupul bunicului meu în fața aparatului de fotografiat</i>)	14
7. (<i>câteodată soarele se așterne peste masa de lemn din living</i>).....	15
8. (<i>eram mic</i>).....	16
9. (<i>bunica mea purta cu ea, oriunde se ducea, un smoc din părul meu de când eram mic</i>)	17
10. (<i>spatele casei e scaldat de lumina soarelui de amiază</i>).....	18
11. (<i>era foarte săracă bunică-mea</i>)	19
12. (<i>stăteam cu bunică-miu pe prispă</i>)	20
13. (<i>n-am să uit niciodată ritualul cu care bunica mea mânca ceva dulce</i>).....	22
14. (<i>aveam 9 ani</i>)	23
15. (<i>mama... ce e mama?</i>)	24
16. (<i>mamă, iartă-mă, n-am vrut să-ți păstrez niciun loc în inima mea</i>).....	25
17. (<i>încă mai sunt guguștiuci în sat</i>)	26
18. (<i>ce mă dezamăgește imens</i>)	27
19. (<i>inteligența artificială a devenit atât de performantă</i>)	28
20. (<i>norii sunt respirații de îngeri</i>)	29
21. (<i>mă uit adesea în oglindă întrebându-mă cine sunt</i>).....	30
22. (<i>cât zgomot există în oameni</i>)	31
23. (<i>Doamne, ce lene ți-a fost când m-ai făcut</i>)	32
24. (<i>azi mergeam către muncă</i>).....	33
25. (<i>drumul meu din pântecul mamei în cel al pământului</i>).....	34
26. (<i>când eram mic îmi imaginam trecutul ca pe ceva care exista sub pământ</i>)	35
27. (<i>rasa umană a dispărut pentru că</i>)	36
28. (<i>din cauza invaziei roboților</i>)	37
29. (<i>în lupta zilnică pentru câștigarea existenței</i>).....	38

30. (logistica vieții cotidiene a ucis zâmbetul)	39
Re: 31. (de mai mult timp am observat cum chipul a început)	40
32. (orașul în care trăiesc este plin de clădiri de birouri)	41
33. (de cele mai multe ori îmi ascund dezamăgirile și temerile în prepararea de vinete la cuptor)	42
34. (când am înțeles că nu ne naștem cu un scop anume)	43
35. (în tramvaiul de noapte)	44
36. (îmi pare rău că n-am ținut un jurnal)	45
37. (în fiecare dimineață, la ora nouă fix, un bărbat elegant îmbrăcat)	46
38. (chiar a venit primăvara)	47
39. (cât întuneric se poate ascunde în spatele unei foi albe)	49
40. (câteodată într-într-o cochilie ca să respir în voie nisipul perlat și resturi de cristale de sare)	50
41. (în ultimii câțiva ani a apărut în orașul meu un Winnie-the-Pooh) ..	52
42. (atunci)	53
43. (respirația ta era mai ușoară ca mersul unei balerine)	54
44. (nu pot să înțeleg cum formele tale pot fi atât de perfecte)	55
45. (îmi plac la nebunie genunchii tăi)	56
46. (în secundele acelea în care privirile noastre s-au întâlnit după 35 de ani)	57
47. (mâinile tale... ce zbor de fluturi!)	59
48. (la sfârșitul fiecărei zile mă adăpostesc în căușul genunchilor tăi) ..	60
49. (în fiecare zi port la gât)	61
50. (pe plajă erai numai tu, față în față cu marea)	62
51. (îți iubeam genunchii atât de mult)	63
52. (ochii tăi erau atât de profunzi)	64
53. (am văzut astăzi la știri că s-a prăbușit podul din orașul nostru natal)	65
54. (te-am așteptat în stația de tramvai)	66
55. (milioanele astea de cioburi din aer sunt timpul izbit de frumusețea neasemuită a acestui chip de femeie)	67
56. (stau pe o bancă de lemn)	68
57. (era atât de frumoasă)	69
58. (te iubesc, TUDOR)	70
59. (copilul meu este cel mai frumos poem)	71

bunico, eram copil, nu puteam încă să mă înalț pe vârfuri
și să mă uit în fântână
stăteam pe un scăunel de lemn, în mijlocul curții și te priveam
tu întindeai cearșafuri la uscat
aveai un capot negru cu flori roșii, cam cât pumnii mei de atunci
era vară, era miezul zilei și florile de pe capotul tău
parcă luaseră foc
soarele strălucea așa de tare că pe tine nici nu te mai vedeam
doar un capot negru cu mâneci în stare să stoarcă oglinzi orbitoare
și să le arunce pe sârmă
oglinzi topite tremurau cearșafurile tale albe în lumina orbitoare
a amiezei
iar capotul negru cu flori roșii apărea și dispărea printre apele lor
lucitoare
te-ai oprit deodată cu privirea încruntată către cer,
când un nor vântat a acoperit soarele
încă nu apucaseși să atârni pe sârmă ultimul cearșaf
îl ridicaseși de un colț din lighean și nu știai ce să faci
dacă Dumnezeu te-ar fi privit de sus ar fi zis că o femeie învârte cu
un cearșaf pamântul în jurul soarelui
te uitai la mine de parcă ai fi căutat în ochii mei răspunsuri la toate
întrebările din viața ta
m-ai fi băgat în casă, ai fi pus și cearșaful ăla la uscat,
le-ai fi strâns pe toate să nu vină ploaia, ai fi pus și apa la fiert
pentru mămăligă, te-ai fi apucat și de găina deja opărită
și în încremenirea asta născută din ivirea timidă a unui nor,

s-a strecurat o adiere cu miros de iarbă uscată, de ogor crăpat de

arșiță, de uliță străjuită de sălcii

și tu ai rămas în continuare împietrită

dar eu vedeam cum vânticelul parfumat îți desprinde de pe capot,
una câte una, florile tale roșii

și le ridică deasupra cearșafurilor, deasupra casei, deasupra
dudului

iar tu rămâi neputincioasă, cu gura deschisă a țipăt mut, cu ochii
către mine implorând ajutor

și cu mâna ta încleștată pe ultimul cearșaf alb învârtind pământul
în jurul soarelui doar în capotul tău negru

am crezut că fără florile tale roșii vei muri

și atunci, nu pentru că mă gândeam că n-are cine să mai învârtă
pământul în jurul soarelui trăgându-l de cearșaful alb ca pe un
câine de zgardă, nu pentru asta, bunico,

ci pentru că te iubeam atât de mult și nu voiam să mori

m-am ridicat în picioare pe scăunel și am întins mâna către cer

dincolo de cearșafuri, dincolo de acoperișul casei și de vârful
dudului din curte

acolo, departe, unde adierea aceea parfumată îți ducea florile roșii
smulse de pe capot

și m-am înălțat ușor, deasupra satului, deasupra norului care ne
întrerupsese lina curgere a vieții

m-am dus în țăriile cerului să-ți aduc florile roșii înapoi, bunico,

și le-am găsit pe toate

erau la fel de aprinse ca atunci când soarele strălucea peste noi

una câte una și le-am lipit înapoi pe capot și m-am dus pe scăunelul
meu

norul vânat a dispărut și lumina orbitoare a învăluit de îndată
pământul ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic

încremenirea ți s-a topit în zâmbet

ai apucat și celălalt colț și ai aruncat și ultimul cearșaf pe sârmă,

la uscat

fericit că te salvasem de la moarte, te priveam cum, inconștientă de primejdia prin care trecusei, te apucaseși să jumulești găina deja opărită

bunico, sunt mare acum

dacă mă înalț pe vârfuri ajung la norul ăla care ți-a întunecat cearșafurile

te-am vizitat ieri

era frig de crăpau pietrele, dar zăpada reflecta aceeași lumină orbitoare din ziua când întindeai cearșafuri la uscat

ieri, zăpada strălucea așa de tare încât era ca și cum îți alunecaseră cearșafurile de pe sârmă, numai că oglinzile topite deveniseră înghețate acum

mă așteptai cu brațele deschise, căci cum poate o cruce să-și aștepte copiii, nepoții...

era așa de liniște în cimitir că auzeam mormintele cum torc ca niște pisici mari, albe

mi-am așezat scăunelul, da, același scăunel, lângă tine și te priveam

brațele astea de lemn întindeau odată cearșafuri în soare...

am scos din geantă un tub de vopsea roșie și o pensulă

și am început să pictez pe capotul tău negru flori roșii, mari cam cât era pumnul meu atunci

începuse să ningă, dar orice fulg de zăpadă care cădea pe vreo floare proaspăt pictată se topea instantaneu

ți-am umplut crucea de flori roșii, bunico

nu-mi rămâne decât să aștept ca încremenirea să ți se topească din nou în zâmbet...ca în vara aia...

bunicului meu i-au plăcut atât de mult femeile
încât, înainte să moară, palmele i s-au zbătut
minute întregi
în neasemuit de frumoase forme de sâni

hei, bunico,

mi-e dor de tine, oricine oi fi fost

nu te-am cunoscut prea bine

chipul și mișcările tale, armoniile corpului tău s-au amestecat în timp cu cele ale altor femei care mi-au trecut prin fața ochilor, cu cele ale spicelor sau cu ale florii soarelui tivind șoselele infinite ale vieții mele

chiar dacă figura ta și forma corpului tău nu sunt în mintea mea mai mult decât o tresărire de frunză sau un tremur de lac sub atingerea unui păianjen de apă, te respir profund în pâinea neagră scoasă din cuptor, în plăcintele de mere, în pernele umplute cu pene de gâscă, în lemnul proaspăt tăiat și în varul cu care stropesc primăvara copacii

mi-aș fi dorit să fii regină, să ai slujitori și o casă din aur cu acoperiș de platină, să-ți fie aleile din chihlimbar, iar tu să porți pantofi de diamant

de unde să știu că tu erai mai bogată decât cea mai bogată regină, că aveai câmpurile și soarele, iarba și sălbăticiunile pădurilor, că talpa ta era permanent conectată la bogăția pământului, că sufletul tău avea strunele acordate de anotimpuri

înainte să mori mi-ai spus că atunci când o să-mi fie dor de tine să ies în curte, să iau o mână de pământ și să o miros

n-a mai rămas pământ, bunico, totul e acoperit de ciment

mi-e foarte greu să ajung la tine

azi mi-am rupt unghiile scrijelind betonul civilizator

cand am dat de pământ, m-am întins pe jos și mi-am băgat nasul în gaura săpată cu multă trudă

plouă și încă stau întins cu nările atente să te respir din măruntaiele istoriei

bunicule, mi-ar fi plăcut să mă fi învățat și pe mine să călăresc
un cal

măcar să-mi fi arătat cum să urc în șea, cum să fac un nod
marinăresc, cum să dresez un câine

să mă fi învățat să trag cu o pușcă sau măcar cu un arc

să-mi fi pus cuțitul în mână și să-mi fi spus cum să tai o găină

să mă fi învățat să fac vin!

acum stau lângă mormântul tău și te fumez,

da, mi-am pisat o frunză uscată din teiul ăsta care îți ține umbră, și
am înfășurat-o într-o foiță de ziar

fumul e aspru ca tine, miroase a ilicul tău ăla maron din lână de
oaie

te trag în piept, îmi umplu plămâni cu tine prin teiul ăsta care își
hrănește frunzele cu oasele tale

a trebuit să învăț singur toate chestiile astea...

nici nu știi cât mi-aș fi dorit să zic cu mândrie: *“pe-asta o știu de
la bunicul meu!”*

din păcate

n-am învățat de la tine

nimic...